

ΕΤΟΣ 68ον

29 Μαρτίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3487)

ΤΟ ΑΚΑΘΑΡΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Άμέσως μετά τή Μεταμόρφωσή του ὁ Κύριος, κατεβαίνοντας ἀπό τό ὄρος Θαβώρ μέ τούς τρεῖς μαθητές, τόν Πέτρο, τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη, συναντᾷ τούς ὑπόλοιπους ἑννέα περιστοιχισμένους ἀπό κόσμο. Μαζί τους βρίσκεται κι ἕνας πατέρας, ὁ ὁποῖος ἔχει φέρεи τό παιδί του νά τό θεραπεύσει ὁ Χριστός ἀπό τό δαιμονικό πνεῦμα, τό ὁποῖο τό διακατέχει. Ὁ Χριστός τοῦ ζητᾷ νά πιστέψει. Καί ὁ πατέρας ἀπαντᾷ: «Πιστεύω, Κύριε! Ἄλλά βοήθησέ με, γιατί ἡ πίστη μου δέν εἶναι δυνατή» (Μάρκ. 9,24). Τότε ὁ Χριστός προστάζει τό ἀκάθαρο πνεῦμα νά βγεῖ ἀπό τό παιδί καί νά μήν ξαναμπεῖ μέσα του, δείχνοντας σέ ὅλους τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Στό ἐρώτημα, μάλιστα, τῶν μαθητῶν του, γιατί οἱ ἴδιοι δέν μπόρεσαν νά βγάλουν τό πνεῦμα ἀπό τό παιδί, ὁ Χριστός θά ἀπαντήσῃ ὅτι τό γένος τῶν δαιμόνων δέν μπορεῖ νά φύγῃ ἀπό τόν ἄνθρωπο, παρά μόνο μέ προσευχή καί νηστεία (στ. 17-31).

Ἄς ἀναλογιστοῦμε τό δράμα τοῦ πατέρα νά βλέπῃ τό παιδί του νά ἔχει καταληφθεῖ ἀπό ἕνα ἀκάθαρο πνεῦμα, τό ὁποῖο δέσμευε τήν ἐλευθερία του, δέν τό ἄφηνε νά ἀκούσῃ καί νά μιλήσῃ καί ἔκανε ἀπόπειρες νά τό ὀδηγήσῃ στόν θάνατο. Ὅταν ἄκουσε γιά τόν Χριστό ὁ πατέρας ἔσπευσε νά ζητήσῃ ἐλπίδα καί βοήθεια. Ἄλλά, ἐπειδή εἶχε ἀγωνία, δέν περιμένε τόν ἴδιο τόν Κύριο. Ἡ ἀγωνία καί ἡ ἀναζήτηση λύσης τόν κάνουν νά μήν τόν νοιάζῃ ποιός, ἀρκεῖ νά γίνῃ ἡ θεραπεία. Καί γι' αὐτό ὁ Χριστός μιλά γιά ἄπιστη γενιά. Δέν καταλαβαίνει ὁ κόσμος ποιός εἶναι ὁ Θεός, ἀλλά προσπαθεῖ νά βρεῖ ἐλπίδα καί νόημα σέ ὅποιον φαίνεται νά εἶναι κοντά του. Δέν ζητᾷ ἀπό ἐκεῖνον βοήθεια, ἀλλά ἀπό τούς θεωρούμενους ὡς ἐκπροσώπους του. Γι' αὐτό καί τούς κατακρίνει, ὅταν διαπιστώσῃ ὅτι δέν θεραπεύουν ἀφ' ἑαυτοῦ των!

Ἡ στέρση τῆς ἐλευθερίας

Τό ἀκάθαρο πνεῦμα, ὁ διάβολος, ἐπηρεάζῃ τόν ἄνθρωπο σέ κάθε

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. θ' 17-31)

Γενεά άπίστων;

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλλο· καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς Μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλῃ, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τό, Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράζας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, μετὰ δακρῶν ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος, ἐπέτίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλλο καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω· Ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράζαν, καὶ πολλὰ σπαράζαν αὐτόν, ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός, ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον, οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν· ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες, παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῶ. Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

ἐποχή. Πρωτίστως στερεῖ τὴν ἐλευθερία. Δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά σκεφτεῖ καὶ νά δράσει μὲ ἐπίγνωση, νά χρησιμοποιήσῃ τίς αἰσθήσεις του γιὰ νά δεῖ ποιός εἶναι ὁ Θεός, ποιός ἀληθινά εἶναι ὁ κόσμος καὶ ὁ συνάνθρωπος. Δέν μπορεῖ δηλαδή νά ἐπικοινωνήσῃ, νά συνυπάρξῃ, νά ζήσει μὲ ἀγάπη καὶ ἀνοιγμα καρδιάς. Τό ἀκάθαρτο πνεῦμα δεσμεύει μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ ὁδηγεῖ στὴ φθορά, στὴν ἀπουσία νοήματος ζωῆς, στό ἄγχος καὶ τὴν ἀγωνία, στόν χωρισμό ἀπό τόν Θεό, τόν συνάνθρωπο, τόν κόσμο.

Δέν βλέπουμε τόν Θεό

Τό ἀκάθαρτο πνεῦμα κρύβεται σήμερα στὴν ψευδαίσθηση ὅτι μέσα στίς ἡδονές, στὴν παντογνωσία, στὴν ἐπιστήμη, στίς τέχνες τοῦ πολιτισμοῦ μας εἴμαστε αὐτάρκεις καὶ ἐλεύθεροι. Ἀλλά δέν μπορούμε νά νική-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, κάποιος ἄνθρωπος προσῆλθε εἰς τόν Ἰησοῦν καί προσπίπτων εἰς τά πόδια του, τοῦ λέει: “Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τόν υἱόν μου, πού ἔχει πνεῦμα ἄλαλον. Ὅπου τόν πιάσῃ, τόν ρίχνει κάτω καί ἀφρίζει καί τρίζει τά δόντια καί γίνεται ξερός. Καί εἶπα εἰς τούς μαθητάς σου νά τό θγάλουν ἀλλά δέν μπόρεσαν”. Αὐτός δέ ἀπεκρίθη, “Ὁ γενεά ἀπιστη, ἕως πότε δά εἶμαι μαζί σας, ἕως πότε δά σᾶς ἀνέχομαι; Φέρετέ τον σ’ ἐμέ”. Καί τοῦ τόν ἔφεραν. Καί μόλις τό πνεῦμα τόν εἶδε, ἀμέσως τόν συνετάραξε καί ἔπασε εἰς τήν γῆν καί ἐκυλιότανε καί ἀφριζε. Καί ἐρώτησε τόν πατέρα του, “Πόσος καιρός εἶναι ἀπό τότε πού τοῦ συνέβη αὐτό;”. Αὐτός δέ εἶπε, “Ἀπό παιδικῆς ἡλικίας. Πολλές φορές καί στήν φωτιά τόν ἔρριξε καί στά νερά, διά νά τόν ἐξολοθρεύσῃ. Ἄλλ’ ἄν μορῆς νά κάνῃς τίποτε βοήθησέ μας, σπλαγγίσου μας”. Ὁ δέ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, “Εάν μορῆς νά πιστέψῃς, ὅλα εἶναι δυνατά εἰς ἐκεῖνον πού πιστεῦει”. Τότε ἐφώναξε ἀμέσως ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καί μέ δάκρυα εἶπε, “Πιστεύω, Κύριε, βοήθησε τήν ἀπιστίαν μου”. Ὅταν δέ ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι μαζεύεται κόσμος, ἐπέπληξε τό πνεῦμα τό ἀκάθαρτον καί τοῦ εἶπε, “Τό ἄλαλον καί κωφόν πνεῦμα, ἐγώ σέ διατάσσω, ἔβγα ἀπό αὐτόν καί νά μή μῆῃς ποτέ πλέον μέσα του”. Αὐτό, ἀφοῦ ἐφώναξε καί τόν ἐσπάραξε δυνατά, ἐβγῆκε, τό δέ παιδί ἐγινε σάν νεκρός, ὥστε πολλοί νά λέγουν ὅτι πέθανε. Ἄλλ’ ὁ Ἰησοῦς τόν ἔπιασε ἀπό τό χέρι, τόν ἐσήκωσε καί ἐστάθηκε ὄρθιος. Καί ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε στό σπίτι, τόν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί του ἰδιαιτέρως, “Γιατί ἐμεῖς δέν μπορέσαμε νά τό θγάλωμε;”. Καί αὐτός τούς εἶπε, “Τό γένος αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά βγῆ μέ κανένα ἄλλο μέσον παρά μέ προσευχήν καί νηστείαν”. Καί ὅταν ἔφυγαν ἀπό ἐκεῖ, ἐπερνοῦσαν διά τῆς Γαλιλαίας καί ὁ Ἰησοῦς δέν ἤθελε νά μάθῃ κανεῖς τίποτε, διότι ἐδίδασκε τούς μαθητάς του καί τούς ἔλεγε ὅτι ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου δά παραδοθῆ εἰς τά χέρια ἀνθρώπων καί δά τόν θανατώσουν καί ἀφοῦ θανατωθῆ, τήν τρίτην ἡμέραν δά ἀναστήθῃ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀεμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κοινδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

σουμε τόν χρόνο καί τόν θάνατο, ὅταν ὁ Θεός δέν ὑπάρχει στή ζωή μας. Κι ἔτσι, μέσα στήν ἀμαρτωλότητά μας, μέσα στό γεγονός ὅτι εἴμαστε χωρισμένοι ἀπό τόν Θεό, ἐγκλωβιζόμαστε στό «ἐγώ» μας. Δέν ἀκοῦμε τόν Θεό. Γινόμαστε ἀναίσθητοι μπροστά στόν πλησίον μας, στίς ἀνάγκες του, στούς προβληματισμούς του, στίς θλίψεις του. Γινόμαστε ἄλαλοι μπροστά στήν ὀθόνη τῆς τηλεόρασης, τοῦ ὑπολογιστή, τοῦ τηλεφώνου, ἀνίκανοι νά μοιραστοῦμε συναισθήματα, προβληματισμούς, ἀγωνίες μέ τούς ἄλλους, γιατί δέν ἔχουμε χρόνο καί διάθεση, κάποτε οὔτε καί γιά τά παιδιά μας. Τό ἀκάθαρτο πνεῦμα τοῦ αἰῶνος τούτου μᾶς ὁδηγεῖ στή νεκρωμένη καρδιά, παραδίδοντάς μας σέ ἓνα πνεῦμα στενοῦ ὀρθολογισμοῦ. Ὅταν μόνη ἔγνοια εἶναι ὁ ἐαυτός μας, τότε ἔχουμε κλειστῆ σ’ αὐτόν καί

29 Μαρτίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ)

Ἰωάννου ὁσίου συγγραφέως τῆς Κλίμακος, Μάρκου ἐπίσκοπου Ἀρεθουσίων.

Κυρίλλου διακόνου καὶ τῶν σὺν αὐτῶ († 364).

Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. στ΄ 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μρ. θ΄ 17-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 5 Ἀπριλίου, Ε΄ Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας)

Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 11-14 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ι΄ 32-45.

δέν μπορούμε νά ανοιχτοῦμε. «Κι ὅταν δέν πεθαίνει ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλον, εἴμαστε κιόλας νεκροί», ὅπως λέει ἕνας ποιητής.

Ἵ Χριστός θεραπεύει

Ἵ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πού μπορεί νά θεραπεύσει τόν ἄνθρωπο, τόν καθέναν μας ἀπό τό ἀκάθαρτο πνεῦμα τοῦ αἰῶνος τούτου. Μᾶς δείχνει ὅτι χωρίς αὐτόν ἡ καρδιά μας ἀφήνει χῶρο στό κακό. Τό παράδοξο τοῦ ἀνθρώπου βεβαίως σήμερα εἶναι ὅτι δέν βλέπει, δέν ἀκούει, δέν πιστεύει ὅτι ὑπάρχει ἀκάθαρτο πνεῦμα. Καί ἡ ζωή μας κινεῖται στή δούλεψή του, χωρίς ἐκεῖνο νά ἀποκαλύπτεται.

Ἵς ἀντισταθοῦμε ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, χωρίς νά περιμένουμε ἀπό τούς ἄλλους νά προσεύχονται, νά μιλοῦν, νά ἀγωνιοῦν γιά μας, ἀλλά ἀπευθυνόμενοι ὁ καθένας μας προσωπικά στόν Χριστό. Γιατί δέν συναντᾶμε ἐκπροσώπους στήν Ἐκκλησία, ἀλλά τόν ἴδιο Χριστό. Ἐκκλησία εἴμαστε ὅλοι μας. Καί τό ἀκάθαρτο πνεῦμα φεύγει μόνο μέ τή δική μας προσωπική συνάντηση μέ τόν Κύριο. Ἵς εἶναι αὐτό τό μήνυμα τό κλειδί γιά νά ἐντεινουμε τίς πνευματικές μας προσπάθειες στό δεύτερο μισό τῆς Σαρακοστής. Καί ὁ Κύριος θά μᾶς ἀνεχθεῖ, θά μᾶς βοηθήσει στήν ἀδυναμία τῆς πίστεως μας καί θά μᾶς θεραπεύσει.

π. Θ. Μ.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξ, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἐργῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἵ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr